

[Kofod-Svendsen]

Folkeparti har ikke sagt, at man aldrig skulle vurdere daginstitutioner, vi har bare sagt, at vi prioriterer det sådan, at vi vil begynde med at sikre, at den enkelte småbørnsfamilie får en øget valgmulighed. Men når det gælder de store strukturproblemer, så ved jeg da, at det er nævnt i regeringens plan, at man også skal vurdere takstpolitik osv. Det er Kristeligt Folkeparti ikke modstander af. Vi siger bare, at man ikke skal knytte familierpolitik alene til institutionspolitik; det vil være helt fejlagtigt. Derfor har vi lagt så stærk vægt på, at vi begynder med at give den enkelte familie en større valgmulighed.

Vi må være opmærksom på, at der er forskellige grupper – det kan være en familie, der har et handicappet barn, det kan være en familie, der får tvillinger eller trillinger – som er i en særlig økonomisk situation. Vi ønsker fortsat at tale for, at pengene i højere grad skal følge familien. Det skal med i de strukturændringer, men det er da ikke en modsætning til, at man også ser på takstpolitikken.

Den modsætning vedkender vi os ikke, og derfor vil vi gerne vurdere situationen, når vi kommer til de forhandlinger, som vi meget gerne vil deltage i i løbet af 1990'erne. Jeg vil også understrege, at vi skal se på spørgsmålet om rabat, når man har søskende i en institution.

Jeg vil gerne slutte med at udtrykke det håb, at fru Jytte Hilden fortsat vil lytte til og forhåbentlig vise forståelse for det, Kristeligt Folkeparti fortsat vil argumentere for, nemlig at vi giver den enkelte familie en større valgmulighed. Hvis vi lader være med at sætte disse ting op som en urimelig modsætning, men prioriterer ud fra den enkelte families valgmulighed, kan vi udforme en familierpolitik, som virkelig er fremadrettet. Men en decideret og ensidig institutionsløsning, som jeg mener er blevet ført i mange år, og som ikke mindst Socialdemokratiet har været talsmand for, som om vi bare skulle plastre Danmark til med institutioner, er fortid; det går ikke at have denne institutionsfikserede tænkning. Det betyder ikke, at man skal kaste institutionerne over bord, men at vi skal have nuancer og valgmuligheder. Det ville være dejligt, hvis Socialdemokratiet i 1990'erne ville begynde at tænke i de baner.

Ordet privatisering er et fyord for nogle, og for andre er privatisering det, at vi må sælge flere statsejendomme og få flere virksomheder over på private hænder.

Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på en anden nuance af ordet privatisering. Det, det efter vores mening først og fremmest handler om, er, at den enkelte familie får de største valgmuligheder og bliver bedst muligt hjulpet.

I den sammenhæng lægger vi fra Kristeligt Folkepartis side vægt på, at en lang række private organisationer får bedre mulighed f.eks. på det socialpolitiske eller på det sundhedspolitiske område for at hjælpe dem, der virkelig har brug for hjælp. Ikke fordi vi dermed vil sige, at det offentlige så slet ikke har noget ansvar, og at vi overhovedet ikke skal have en offentlig socialpolitik, sundhedspolitik osv., for selvfølgelig skal vi det. Men vi er her tilhængere af pluralisme og overbevist om, at man skal opprioritere de private organisationers muligheder for at gøre en indsats f.eks. på det alkoholforebyggende område, f.eks. når det gælder at give vejledning til unge gravide i en oplysning, så man undgår et uønsket svangerskab. Der har Kristeligt Folkeparti været varm talsmand for, at f.eks. Mødrehjælpen får bedre mulighed for at yde den rådgivning. Er det udtryk for, at Kristeligt Folkeparti har samme principielle syn på loven om fri abort som lederen af Mødrehjælpen? Nej, det har vi ikke. Vi er nemlig så alsidige, at vi ønsker støtte til dem, der vil give en rådgivning, hvad enten de har det ene eller det andet syn. I modsætning til det, som lød fra Socialdemokratiets side i går, hvor man viste en ensidighed, er vi tilhængere af en alsidighed – det har vi også demonstreret i den måde, vi har støttet den hjælp, der gives til folk, som vil give en god rådgivning; den kan gives ud fra forskellige principielle grundholdninger.

Det næste, jeg vil nævne som noget progressivt og fremadrettet i finanslovsforslaget, er, at vi får gjort en indsats mod den alt for store grænsehandel. Her er det også interessant at sammenholde det, finanslovaftalen siger, med det, Socialdemokratiet har lagt frem. Både Socialdemokratiet i sin »Gang i 90'erne« og finanslovaftalen erkender jo, at der er et grænsehandelsproblem og vi skal gøre noget ved det.

Forskellen er, at når regeringen sammen med Fremskridtspartiet og Kristeligt Folkeparti har skullet løse det problem, har vi tillige anlagt sundhedspolitiske synspunkter. Derfor er finansloven mere ansvarligt udformet end det, Socialdemokratiet har lagt frem.